

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **AB CHEMITRANS, s. r. o.**

sídlem Koperníkova 872, Nový Bohumín, 735 81 Bohumín

zastoupen advokátkou JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D.

sídlem náměstí Míru 341/15, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**

sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 45496/17/5100-41455-704421 ze dne 25. 10. 2017, o nespolehlivém plátcí,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2017, č. j. 45496/17/5100-41455-704421, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 27. 1. 2017, č. j. 206047/17/3212-50524-801520, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce je nespolehlivým plátcem.
2. Žalobce v podané žalobě namítá, že žalovaný pochybil, když žalobci udělil status nespolehlivého plátce, jelikož pro takové rozhodnutí nebyly splněny zákonné podmínky. Zdůraznil, že v jím zvoleném způsobu podnikání díky zákonnému režimu daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) přirozeně vznikají nároky na odpočet daně a to včetně nadměrného odpočtu, což spolu s vydaným zajišťovacím příkazem znamenalo, že nebude schopen hradit své daňové povinnosti, čehož si měl být správce daně plně vědom. Žalovaný a prvostupňový správce daně však v případě žalobce nadměru extenzivně a zcela nepřipustně vykládají § 106a odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), kdy svůj výklad opírají o interní instrukci Generálního finančního ředitelství označené jako „Informace GFŘ k aplikaci § 106a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (nespolehlivý plátc) a souvisejících ustanovení“, označené č. j. 101/13-121002-506729, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Informace GFŘ“). Takovýto postup je, vzhledem k absenci jakéhokoliv zmocňovacího ustanovení přímo v ZDPH, zcela protizákonný, jelikož z něj vyplývá, že si GFŘ přisvojuje pravomoc vydávat podzákonné předpisy, která mu však nepřísluší. Interní instrukce správního orgánu je tak stavěna prakticky na roven zákonu, což odporuje ústavnímu pořádku ČR.
3. Žalobce dále namítá, že již zajišťovací příkazy, které sloužily jako podkladové rozhodnutí pro pozdější rozhodnutí o udělení statusu nespolehlivého plátce, trpí vadami, které vyvolávají jejich nezákonnost, a jejich vydání bylo ryze účelovým tahem ze strany finanční správy, jelikož správci daně bylo známo, jakým způsobem žalobce podniká a že nebude schopen zajišťovací příkazy uhradit, čímž dojde ke splnění podmínek, kterým rozhodnutí o nespolehlivém plátcu podle Informace GFŘ podléhá.
4. V další námitce žalobce uvádí, že rozhodnutí o nespolehlivém plátcu je samostatným rozhodnutím a tedy musí splnit podmínky stanovené zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“) a ZDPH. Správce daně podle žalobce pochybil, když se v odůvodnění rozhodnutí omezil toliko na odkaz na závěry daňové kontroly a skutečnosti zjištěné v rámci daňového řízení, jelikož měl v dané situaci povinnost provést řádné dokazování. V daném řízení, za situace, kdy bylo rozhodnutí o nespolehlivém plátcu vydáno v době, kdy ještě nebyla pravomocně stanovena daň, bylo na správci daně, aby prokázal splnění podmínek stanovených v Informaci GFŘ a oprávněnost vydaných zajišťovacích příkazů. Žalobce zdůrazňuje, že zajišťovací příkazy jsou v zásadě předstižnými rozhodnutími a jejich jediným účelem je zajistit výběr daně. Jejich vydání tedy samo o sobě nedokazuje, že se žalobce zapojil do obchodů, u nichž existuje

odůvodněná obava, že nedojde k odvedení DPH. Žalobce rovněž nesouhlasí se závěry, které vyplynuly z provedené daňové kontroly, jelikož se fakticky jedná o pouhá tvrzení jedné ze stran sporu a jako takové je nelze učinit jedinými podklady rozhodnutí.

5. Žalobce rovněž považuje postup žalovaného i prvostupňového správce daně za rozporný se zásadou *ne bis in idem*, jelikož byl fakticky za týž skutek trestán dvakrát. Poprvé, kdy mu bylo za neuhrazenou daň doměřeno penále, a podruhé vydáním rozhodnutí o nespolehlivém plátcí. Svá tvrzení žalobce doplnil odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014, kde NSS vyslovil názor, že penále je trestní sankcí *sui generis*. Závěrem podané žaloby žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 12. 2. 2018 stručně shrnuje dosavadní průběh správního řízení a k námitkám žalobce uvádí následující: Námitku, že v předmětném případě nedošlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o nespolehlivém plátcí, žalovaný zcela odmítá. Posouzení splnění zákonných podmínek je obsaženo v napadeném rozhodnutí pod body 18-22 a žalovaný na něj plně odkazuje. K argumentaci, že GFŘ si neoprávněně osobuje pravomoc závazně vykládat zákon, žalovaný předně uvádí, že obdobnými námitkami se již Krajské soudy v minulosti opakovaně zabývaly a těmto námitkám nebylo vyhověno, přičemž odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 1. 2017, č. j. 15 Af 32/2016-49, rozsudek téhož soudu ze dne 14. 12. 2016, č. j. 15 Af 1/2016-37 a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2017, č. j. 29 Af 66/2016-36. Tvrzení, že se žalovaný neřídil zákonem, nýbrž pouhou interní instrukcí, se tedy nezakládá na pravdě. Jak vyplývá z uvedené judikatury, v případě Informace GFŘ se nejedná o interní instrukci, nýbrž o metodický pokyn nadřízeného orgánu státní správy, který má za cíl sjednotit správní praxi různých správců daně, aby nedocházelo k nedůvodným rozdílům v rozhodnutích různých pracovišť. Tato informace pak byla zveřejněna a zpřístupněna daňové veřejnosti, aby tato byla předem informována o možném postupu správce daně. Žalovaný zdůrazňuje, že předmětná Informace GFŘ je jedním z mnoha obdobných metodických pokynů, které GFŘ vydává. K námitce, že rozhodnutí o nespolehlivém plátcí bylo vydáno v době, kdy nebyla ještě pravomocně stanovena daň, žalovaný uvádí, že se skutkový stav v průběhu času měnil a v době, kdy o věci bylo rozhodováno ve druhém stupni, byly již zajišťovací příkazy i samotné platební výměry na DPH pravomocné. Žalovaný zároveň uvádí, že ke zveřejnění informace, že žalobce je nespolehlivým plátcem, došlo až po právní moci tohoto rozhodnutí, tedy až v době, po rozhodnutí o odvolání proti tomuto rozhodnutí. Námitka žalobce se tedy nezakládá na pravdě. K námitkám, které se týkají zajišťovacích příkazů, žalovaný uvádí, že tyto nejsou předmětem soudního přezkumu a tato tvrzení jsou tedy irelevantní.
7. K námitce, že v daném řízení nebylo řádně provedeno dokazování žalovaný uvádí, že dle § 92 odst. 1 d. ř. provádí dokazování správce daně. Dle § 93 d. ř. lze jako důkazních prostředků užít všech podkladů, kterými lze zjistit skutečný stav věci a to včetně podkladů převzatých od jiných správních orgánů, či z jiných daňových řízení. V daném případě měl správce daně dostatek důkazního materiálu pro vydání rozhodnutí o nespolehlivém plátcí, které zhodnotil podle své úvahy a v souladu se zmiňovanou Informací GFŘ. K námitce porušení zásady zákazu dvojího trestání žalovaný odkazuje na již uvedenou judikaturu a na konstantní judikaturu NSS, k čemuž dodává, že penále dle § 251 d. ř. je peněžitou sankcí za porušení povinností daňového subjektu vyplývajících z § 135 a násl. d. ř. Naproti tomu

označení plátce DPH za nespolehlivého je sankce za porušení povinností obsažených v § 106a ZDPH, nejedná se tedy o totožný skutek s totožnou skutkovou podstatou, a tedy nejde o dvojí trestání. Závěrem žalovaný navrhuje, aby soud podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

8. Jednání dne 24. 10. 2018 se žalobce nezúčastnil; žalovaný setrval na svých stanoviscích.
9. Z obsahu správních spisů soud zjistil následující: Dne 22. 8. 2016 byla u žalobce ukončena daňová kontrola DPH za zdaňovací období březen až červenec roku 2012 a duben až prosinec roku 2013. Na základě zprávy o daňové kontrole č. j. 2639879/16/3201-61563-802530 byly vydány dodatečné platební výměry na DPH včetně penále za výše uvedená zdaňovací období a dále dodatečné platební výměry za období října a listopadu roku 2013, proti kterým podal žalobce odvolání. Na základě poznatků získaných v rámci daňové kontroly a dalších skutečností zjištěných v rámci úřední činnosti správce daně vznikla správci daně obava, že dosud nesplatná daň za výše uvedená zdaňovací období nebude v době její vymahatelnosti dobytá či pouze s velkými obtížemi. Správce daně tedy dne 15. 11. 2016 přistoupil k vydání zajišťovacích příkazů na DPH za tato zdaňovací období, které žalobce rovněž napadl odvoláním, které bylo dne 12. 1. 2017 zamítnuto rozhodnutím č. j. 1080/17/5100-41458-711233. Toto rozhodnutí bylo posléze napadeno správní žalobou, která byla dne 30. 11. 2017 rozsudkem nadepsaného soudu č. j. 22 Af 31/2017-33 zamítnuta. Těmito zajišťovacími příkazy byla žalobci uložena povinnost uhradit či zajistit úhradu daně, u které dosud neuplynul den splatnosti, složením jistoty na depozitní účet správce daně, avšak k jejich úhradě ve stanovené třídní lhůtě nedošlo. Vzhledem k této skutečnosti pak správce daně dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky § 106a ZDPH a dne 27. 1. 2017 vydal rozhodnutí č. j. 206047/17/3212-50524-801520, ve kterém rozhodl, že žalobce je nespolehlivým plátcem. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím č. j. 45496/17/5100-41455-704421 ze dne 25. 10. 2017 zamítnuto.
10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
12. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.
13. Podle § 106a odst. 1 ZDPH poruší-li plátce závažným způsobem své povinnosti vztahující se ke správě daně, správce daně rozhodne, že tento plátce je nespolehlivým plátcem.
14. Podle bodu č. 1 písm. b) Informace GFŘ se za závažná porušení plnění povinností plátce pro účely aplikace institutu nespolehlivého plátce považují situace kdy dochází k ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru daně z přidané hodnoty, neboť plátce prováděl činnosti nebo se zapojil do obchodů, u kterých existuje odůvodněná obava, že z nich nebude

uhrazena daň z přidané hodnoty, a proto správce daně po 1. 1. 2013 vydal u tohoto plátce zajišťovací příkaz, který nebyl ve lhůtě uhrazen.

15. Podle § 92 odst. 1 d. ř. provádí dokazování správce daně, nebo jím dožádaný správce daně. Podle odst. 4 téhož ustanovení může správce daně, pokud to vyžaduje průběh řízení, vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.
16. Podle § 93 odst. 1 d. ř. lze jako důkazních prostředků užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci.
17. Jádrem žalobcem přdestřené problematiky je skutečnost, že žalovaný a před ním i prvostupňový správce daně při svém rozhodování postupovali dle výše zmiňované Informace GŘ, která se blíže zabývá interpretací zákonného ustanovení § 106a ZDPH. Generální finanční ředitelství v rámci výkonu své působnosti správního orgánu nejbližší nadřízeného žalovanému, který vyplývá z § 4 odst. 1 písm. a) zákona 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, vykonává mimo jiné i metodickou činnost zaměřenou na sjednocení správní praxe jemu přímo či nepřímo podřízených správních orgánů v rámci hierarchického uspořádání finanční správy. Tato činnost je realizována jak pomocí vydávání závazných metodických pokynů řady „D“, tak i vydáváním poměrně obsáhlého množství informací a stanovisek, mimo jiné i žalobcem zmiňované Informace k problematice institutu nespolehlivého plátce. Tato praxe finanční správy byla správními soudy opakovaně podrobena přezkumu a je obecně akceptována. Namátkou lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 Afs 170/2014-42, kde NSS vyslovil názor, že „(...) *metodická informace* [je] zejména výkladem správního orgánu aplikujícího právo a sama o sobě záměr zákonodárce žádným způsobem nedokládá.“, dále např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 1. 2018, č. j. 31 Af 46/2016-124 a zejména pak rozsudek téhož soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 30 Af 21/2016-39.
18. Ve světle výše uvedeného dospěl Krajský soud k názoru, že námitka žalovaného, že si finanční správa nepřipustně přisvojuje normativní pravomoc, je nedůvodná. Snaha finanční správy o jednotný výklad neurčitého pojmu, v tomto případě § 106a odst. 1 ZDPH, konkrétně podmínky formulované jako porušení povinností při správě daní „závažným způsobem“, pokud je prováděna způsobem, který neodporuje znění zákona ani intencím zákonodárce, nemůže vyvolat nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu. Jedná se pouze o výklad aplikujícího orgánu, který byl sjednocen nadřízeným orgánem ve snaze zabránit vznikům nedůvodných rozdílů ve správním uvážení, a nikoliv o nepřipustnou normotvorbu, jak tvrdí žalobce. Nelze souhlasit, že tímto svým postupem správní orgány vybočují „nad rámec zákona“, jak tvrdí žalobce, jelikož se jedná toliko o specifikaci množiny subjektů, které naplňují podmínky pro udělení statusu nespolehlivého plátce, tedy o postup *secundum et intra legem*.
19. K otázce splnění podmínek udělení statusu nespolehlivému plátcí Krajský soud uvádí, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci byla zajišťovacími příkazy uložena povinnost uhradit dosud nesplatnou DPH za výše uvedena zdaňovací období, která po provedení daňové exekuce na částku 7 497 698,52 Kč činila 34 171 986,02 Kč, přičemž tato nebyla

žalobcem ve stanovené lhůtě uhrazena. Tuto skutečnost žalobce v podané žalobě nerozporuje. Správní orgány situaci vyhodnotily v souladu s § 106a odst. 1 ZDPH společně s bodem 1 písm. b) Informace GFŘ a dospěly k názoru, že jsou v případě žalobce podmínky pro udělení statusu nespolehlivého plátce splněny, což je v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněno. Vzhledem k tomu, že jednou ze základních podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu je existence obavy, že dodatečně stanovená daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo že v této době bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi, a tato podmínka byla splněna, jak vyplývá z rozhodnutí o zajišťovacích příkazech, existovala odůvodněná obava, že z obchodů, do kterých se žalobce zapojil, nebude uhrazena DPH. Právě tato skutečnost vedla správce daně k vydání zajišťovacího příkazu, přičemž žalobce nesplnil povinnost z něj plynoucí (složit jistotu na depozitní účet správce daně). S ohledem na tyto skutečnosti lze konstatovat, že se žalobce dopustil závažného porušení plnění povinností plátce ve smyslu bodu č. 1 písm. b) Informace GFŘ, které je ovšem fakticky naplněním § 106a zákona o DPH.

20. Krajský soud posoudil námitku žalobce, kterou tento brojil proti zajišťovacím příkazům a dospěl k závěru, že i tato je nedůvodná. Vzhledem k tomu, že žalobou napadeným rozhodnutím je rozhodnutí o nespolehlivém plátcí, nelze v něm přezkoumávat rozhodnutí vydaná v jiných správních řízeních a to ani za situace, kdy se jedná o rozhodnutí přímo předcházející rozhodnutí napadenému. Z ustálené judikatury NSS (např. rozsudky NSS ze dne 11. 6. 2014, č. j. 10 Afs 18/2015-48 nebo ze dne 16. 12. 2016, č. j. 7 Afs 194/2016-30) vyplývá, že zajišťovací příkazy jsou rozhodnutí, která podléhají samostatnému přezkumu ve správním soudnictví a tedy leží mimo předmět řízení o žalobě proti rozhodnutí o nespolehlivém plátcí. K žalobní námitce je dále třeba dodat, že žalobcem zmiňovanými zajišťovacími příkazy se již nadepsaný soud zabýval a rozsudkem ze dne 30. 11. 2017, č. j. 22 Af 31/2017-33 žalobu na jejich přezkum zamítnul. Krajský soud se tedy těmito námitkami dále nezabýval.
21. Námitku, že v napadeném řízení zcela absentuje proces dokazování a správce daně vychází z vlastních domněnek, které nebyly v době jeho rozhodování podrobeny testu soudního přezkumu, shledal Krajský soud jako nedůvodnou. Předně je třeba zdůraznit, že předpoklad, že prokázanými skutečnostmi jsou jen ty, které po rozhodování správního orgánu přezkoumá soud, je zcela mylný a nemá oporu v zákoně. Správní orgány vykonávají svou činnost samostatně v rámci zákonného zmocnění příslušnou právní normou a správní akty nabývají právní moci a vykonatelnosti zcela nezávisle na soudní moci. Pokud tedy v řízení před správním orgánem vyjdou najevo skutečnosti rozhodné pro správní řízení, ať již pocházející z vlastní úřední činnosti správního orgánu či jako výsledek dokazování v rámci správního řízení, nejedná se o tvrzení „jedné strany sporu“, jak tvrdí žalobce. Správní orgán není v takovém případě procesní stranou (kterou se stává až v případném řízení ve správním soudnictví), nýbrž nositelem moci výkonné, a tedy se nejedná o tvrzení, nýbrž o objektivizované skutečnosti, které mohou sloužit jako podklady pro vydávání autoritativních rozhodnutí, jejichž adresáti se pak proti jejich případným vadám řízení mohou bránit opravnými prostředky či správními žalobami. Co se týče otázky samostatného dokazování v řízení o nespolehlivém plátcí, odpověď na tuto otázku se skrývá v § 92 odst. 4 d. ř., ze kterého lze *a contrario* dovodit, že pokud správce daně v době vydávání rozhodnutí disponoval všemi potřebnými informacemi, neměl povinnost vést v takové věci dokazování, jelikož se jednalo o poznatky pocházející z vlastní úřední evidence (k tomuto viz bod 19 tohoto rozsudku).

22. Ani námitku, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo k porušení zásady *ne bis in idem*, Krajský soud neshledal důvodnou. Žalobce se v podané žalobě soustředil na doložení skutečnosti, že penále za neuhrazení daně je trestní sankcí, k čemuž přiložil i odkaz na relevantní judikaturu. Krajský soud dospěl k závěru, že tato tvrzení žalobce, byť pravdivá, jsou v posuzované věci bez právního významu. Předmětem řízení není totiž penále, nýbrž rozhodnutí o nespolehlivém plátcí. Toto rozhodnutí však není primárně sankční povahy, ale povahy preventivní. Kromě notifikační funkce jsou s ním *ex lege* spojeny následky spočívající v povinném měsíčním zdaňovacím období a ve skutečnosti, že osoba, která přijímá zdanitelná plnění od nespolehlivého plátce, ručí za nezaplacenou daň z tohoto plnění. Jakkoli obě skutečnosti mohou mít pro daňový subjekt tíživé důsledky, jedná se o důsledky zprostředkované (například v podobě větší zdrženlivosti obchodních partnerů). Nemění nic na skutečnosti, že rozhodnutí o nespolehlivém plátcí je administrativní opatření primárně preventivní povahy (srov. též např. rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 30 Af 63/2016-48 ze dne 13. 12. 2017). Nadto soud podotýká, že i kdyby v souladu se žalobním návrhem posoudil rozhodnutí o nespolehlivém plátcí jako rozhodnutí sankční povahy, není objekt u penále a nespolehlivého plátcovství shodný; oba konkurující následky - jak penále, tak označení za nespolehlivého plátce - jsou předvídatelnými důsledky porušení daňové povinnosti s vzájemně se doplňujícími cíli v intencích rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci A a B proti Norsku, č. 24130/11 a č. 29758/11, ze dne 15. 11. 2016.
23. Vzhledem k tomu, že žádná z žalobních námitek, které žalobce v žalobě uvedl, není důvodná, soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
24. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v souvislosti s tímto řízením podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 24. října 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

